

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΚΑΥΕΝΗΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΔΗΜΙΟΥ

(Άπο τάς τελευταίως δημοσιευθείσας)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ ένας Γάλλος δημοσιογράφος, δύοτοι έκαναν μια μεγάλη περιοδεία στα κάτεργα της Καύενης, δημοσιεύει σήμερα βέραβρα της της δημονήσεις και της εντυπώσεις του από τη ζωή των καταδίκουν, που σπάζουν στις ζειτούνες της ζωής των καταδίκουν, που κομπητήσαν ζωντανά άνθρωπους. Απ' τις εντυπώσεις αυτές παίρνουμε σημεία και πρακτικά κεφαλαία, που μοιάζουν με κομμάτια υποτελείας:

«...Ένα θερινό Μαγιάτικο θράδιο τού 1930, -γράφει ο Παρισινός, ρεπόρτερ, - τρεις διάτρης, τρεις καταδίκου, καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι, στη μικρή ταβέρνα του Τσάγκ-Σι, στη νησίδα του Αγίου Λαυρεντίου, συζητούσαν χαμηλόφωνα.

Οι τρεις αυτοί καταδίκου εξέπειταν νάρια στην θάλασσα τους άπο τολλή όρα τώρα. Μά οι δύο πρώτοι ήταν ιοσοκόμοι και διά της ίδιας υπέρετης του διευθυντού των φυλακών. Και αυτή η ειδική υπέρετης τους λόγω της έδημης κάποια σχετική έλευθερίας. Μπορούσαν δηλαδή νάρια μείνουν έξω και «πέταν τών κεκυρωνισμένων ώρων».

Ο πρώτος από τους τρεις αυτούς καταδίκους, ήταν ο Δημητρέας, ο σφαγεύεις τών πεντε παιδιών του, ο διεύτερος ο Μαντά, που χρημάτισε μέλος των πιο δισερθρών συμμοριών της Γαλλίας, και διά της ίδιας ωραίας, διάθρωπος πού δύο διάτη ήταν έλευθερος έκανε τρεις τουλάχιστον κλοπές τη μέρα, έπι θεκαπέντε διλοκληρά χρόνια!...

Τί θέματα νά πάσχοχοισε άραγε τους τρεις αυτούς κακοποιούς; Και θύμως, δέν είναι ένας ένδιαφέρον τους ζωτικών της νήσου του «Αγίου Λαυρεντίου, παρά η απόδρασις τους; Οι τρεις, λοιπόν, φίλοι, κατέστρωνταν έκεινο τό θάδιο ένα νέο σχέδιο απόδρασεως και συζητούσαν για μητρόφωντα τις πατούμερέις τους. «Ο παθισμάτης, ο Τσάγκ-Σι, καθισμένος παρέκει, τους κύτταζε με δρθάνοιχτα γυναλένια ματιά. Είχε τραβήξει μόνο νωρίτερα μά πάπα μεταξύ των πετούσες τώρα μακριά, πολύ μακριά, στις χώρες τών τεχνητών παραδείσουν...»

Φαινεται, θύμως, πώς ο Μαντά και ο Δημητρέας δέν συμφωνούσαν να μεταξύ τους σέ εώρισμένα σημεία, γιατί ο τρίτος σύντροφός τους, ο Μαρσερά, γάνωντας ξεφινή την ύπομνησή του, σηκώθηκε δύσθιος, έδωσε μια δύνατη γορθιά στό τραπέζι, κάνοντας τά ποτήρια νά χοροπδήσουν, και φώναξε θυμούμενός:

«Είναι αδύνατο νά συνεννοηθῇ κανείς μαζύ σας! Είστε δειλοί και διανδρούσι! Γ' απότο θά ψωφίστε έδω σαν σκυλιά! Αφού θύμως δέν θέλετε νά κάνετε έκεινο που σας λέω έντι, θά φύγων μένος μου και θά σας αφήσω νά...»

Μά ό Μαρσερά δέν απόσωσε τη φράση του. Η νορτάρπελη πόρτα της ταβέρνας σύνοιξε απότομα και παπούσιστηκε στο καταδίφι ένας δάττας με κοκκαλιάρικο πρόσωπο, με μεγάλη θαθούλωμενη μάτια, με στόμα δρθάνοιγτο, πού άφινε νά φάσινωται δύο σειρές από κάταπτρο μυτερά δόντια.

Η έωσαντος αυτού του άνθρωπου κατατρόμαξε τους τρεις φίλους.

Τό νοῦ σας, παϊδίστ! ψιθύρισε ο Μαρσερά. Ήθελε ο προδότης!...

Έκεινος πού πούντη μέσασα, ήταν ο Ισιδώρος Εσπέλ, πούντη καταδίκος και δήμως, δι τρόμος και ο φόβος δύων τῶν ιαλικισμένων.

* * *

«Ολοι δύο πέρασαν από τα κάτεργα της νήσου του «Αγίου Λαυρεντίου, είτε ώς καταδίκοι, είτε ώς δημιούροι ή παράλληλοι ή δημοσιογράφοι, θά θυμούνται ίσως άκομα τὸν Ισιδώρο. Εσπέλ, πού πούντη πιό γνωστός με τὸ παρατοήκι. Νεκροκεφαλή...»

Σὲ ήλικια είκοσι μονάχα χρόνων, δι Εσπέλ μὲ τὴν συνείθησι θαρειάς από πολλά κρίματα, κατέβουν στὴν Λεγενώνα τῶν Ξένων, για νὰ υλοτώσουν από τὴν δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του. Έκει, θύμως, μὴ μπορώντας ν' απαλλαγῆ από τὸ θαθούλωμα του παρεθέλων, ἐπεγείρονται νὰ σκοτώσουν έναν συνάδελφο του. Τὸ δικαστήκιο σώπανε ποὺ απότηρο μαζύ του. Και τὸν ήστειλε δόλυσσοδεμένον στὸν «Αγίου Λαυρεντίου...»

Μά δι Εσπέλ δέν ήταν από τους άνθρωπους που χάνουν εύκολα τὸ θάρρος τους. Μόλις έφτασε στὰ κάτεργα, άρχισε άμεσως νά κα-

καταπληκτικάς έντυπωσεις ένδις Παρισινού δημοσιογράφου)

λοπιάνη τὸ άνωτερο προωρικό, μὲ τὴν έλπιδα νὰ καλυτερέψῃ ἔτοι τὴν θέσι του. Γιάκ' ν' αποκτῇση τὴν εύνοια τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, κατασκόπευε καὶ πρόδινε τοὺς συγκαταδίκους του. Καὶ φάνεται, πώς διευθυντής έξειταις δρκετάς αφ' ένδις τῆς έκδυσης του καὶ αφ' ἔτερου τὴν θυριώδια του, γιατὶ ὑστερήσης από λίγο καιρού, τὸν έκανε δήμιο τῶν κατέργων, μ' ἔπιστημα διορισμό από τὸ Υπουργείο Δικαιούμηνς.

Ο Εσπέλ είχε πραγματοποιήσει πειά τὸ θύειρο τῆς ζωῆς του. Ήταν περήφανος για τὰ ψηλά του καθηκόντα, θεωρούσε τὸν έσαυτὸν τοῦ σαν ἔναν ἀπό τοὺς σπουδαίατας τῶν νόμων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, καὶ λογαριαζότας, διά τη δέπτηρεν δργότερα σύνταξι, καὶ θά γυρνοῦσε στὴ Γαλλία, νά γράψῃ τ' Απομνημονεύματά του... Είχε μαλιστα κ' ένα σημειωτάριο, στὸ δόπιο φρόντιζε νά σημειώνει τὰ τελευταῖς λόγια τῶν καταδίκων, πού έστειλε στὸ δόπλο κόδιμο μὲ τὸ χέρι του...

Κάπουτο κάπουτο, διάτη ἀπάνω στὸ μεθύσιο του καὶ καταλάβανε πῶς είχε χάσει ένα μέρος από τὴν εύνοια τοῦ διευθυντοῦ τῶν κατέργων, πήγανε μέρος καὶ τὸ έλεγο, γιά καὶ νά τοῦ πουλήσῃ έκδούλευσι:

«Εμάδα, κύριε διευθυντά, πώς διά τέρας καταδίκος σκέπτεται νά τὸ σκάπτῃ... Πρέπει νά λάθουσε τὰ κατάλληλα μέτρα...»

«Επινεαν τότε τὸν καταδίκο, τὸν έρχονται στὸ υπόγειο τῶν τιμωρημένων» καὶ τὸν φιλοδωρούσανε μὲ τριάντα θυριδωτούλιες, χωρὶς έκεινος διαστυχισμένος νά ξέρει ποιο ήταν τὸ παράπτωμά του...

Γιάκ' μέρα, δύμως, πάνω σὲ μιὰ φιλονεικία, δι Εσπέλ σκότωσε έναν από τοὺς φυλακας.

Η διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, μετά τὸ νέο ἔγκλημά του, τὸν καθίστερος από δόμιο... Τὸ χύτηπαν αὐτὸς στάθηκε πολὺ σκληρό γιὰ τὸ Εσπέλ, δι όποιος έγασε ξαφικά δήλη τὴν Ιοχύ πού είχε στὸ καταραμένο έκεινον νησιά!

* *

Αύτός ήταν, λοιπόν, δι πασίσιος ἄνθρωπος πού μπήκε, κείνη τὴν Μαγιάτικη νύχτα, στὴν ταβέρνα τοῦ Κινέζου. Οι τρεις καταδίκοι τὸν υπόδειγκαν μὲ εἰρωνικά καὶ μοχθρά σχόλια.

Τί γίνεσαι, ξεπομένει δύσισι, δημάρτης τὸν θρόνο σου; Πάσιε πειά, τὴν έχασες τὴν γκυλοτίνα!

Κάτι άλλο ζήτων! αποκριθήκε δι Εσπέλ θράχην, μένος τὸν Λαονέ, τὸν ἀρχιφύλακα... Αύτός ήταν ποὺ είδε νά σκοτώνωνται έκεινον τὸν φύλακα καὶ πήγε καὶ μὲ πρόδωση στὸ διευθυντό. Θά μου τὸ παρώρασθι δάσσω πολὺ απρίσιδα!

Τὶ σκοπεύεις νά τοῦ καλής; ρώπησε θάληστρον τὸ δόντια του.

Τὶ σκοπεύεις νά τοῦ καλής; ρώπησε θάληστρον τὸ δόντια του.

Αύτός είνε δικός μου λογαριασμός! ψιθύρισε δι πρόσων δήμιος. Πέρασα νά δῶ μήπως είνε δόδιο... Αφού, δύμως, δέν τὸν θρῆκα, πηγαίνων, γεία σας, παϊδία!...

Καὶ δι Εσπέλ θρήγηκε ξεώ... Τὸ οὐρλιόσιματα τῶν σγημάνων, μέσα στὸ κοντιό δάσσος, αποτελούσαν έκεινον τὴν ώρα μὲ φριχτή συμφωνία, πού κατέπετρεφε δηλη τὴν γοντεία τῆς σεληνόλουστης νυχτίδας. Τὸ κτήριο τῶν φυλακῶν, στὸ δάσος, φαινόταν δέντρα πού τὸ περιτριγύριζαν.

Αξαφνα, μιὰ φρικαλέα κραυγή πόνου άντηχησε μὲτα στὴ νύχτα. Κάποιο ένκλημα θά ζηγίνει στὴν σκηνή. Οι τρεις καταδίκοι δικούσαν καὶ αύτοί, μέσα στὸν θρήκη, πηγαίνων.

Θεοί σχωρέοντας τὸ Λαονέ, είπε ο Μαντά, διασπάσκωντας μ' αδιαφορία τοὺς δύμους του. Θά τὸν έκεινον δι Εσπέλ...

Μά όχι! Τὸ θυμα ήτζαν άλλο. «Ενας καταδίκος πειά σκοτώσει μιὰ συγκιερή Μαύρη, γιά λόγους έρωτικῆς άντιζηλίας...»

Ωστόσο, ήτη άλλη μέρα τὸ πάπογευμα, ένδι δι καταδίκοι έκαναν τὸν συνηθισμένο τους περίπατο από μάτι θεράντα, δι Εσπέλ ώρησης καὶ τὸν έσωσε τέσσαρες μαγαριές... Ο αρχιφύλαξ διεισένει στὸν τόπο...

Ο πώλην δήμιος πέρασε σὲ λίγες μέρες από τὸ δικαστήριο τῆς Καύενης καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Η ἐκτελεῖσι του έγινε ύστερη από δύο θεούλιας. Ό Εσπέλ θρηγήθηκε, τὰ χαράματα, μπρόστη στὴν λαυτόπομο, μὲ τὰ χάρτηα δεμένα διποθάγκωνα. Στὸ δρόμο, προσπαθούσανε νὰ σφαντάρησαν. Έξεισαν τὴν λαυτόπομο δήμιο, μὲ ώφος ειδικού καὶ είπε στὸν καινούργιο πολιτισμό,

—Πώς φαίνεσαι, καύμενε, οτι είσαι πρωτά-

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕ ΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ,, ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η'.

"Αφήσαμε στο προηγούμενο φύλλο τὸν Φάουστ και τὴν Μαργαρίτα στὸν κῆπο τῆς Μάρθας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποτραβήκη παράμερα και κόθοντας μιὰ μαργαρίτα, ἀρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζῃ.

—Τὶ κάνεις, παῖδι μου; τὴν ρώτησε ο Φάουστ.

Μά νη Μαργαρίτα δὲν τοῦ πάντησε. "Ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ λουλούδι τῶν ἐρωτευμένων, που ἔχει τὸ ὄντομά της. Μαδούσε ἔνα-ένα τὰ φύλλα και ψιθύριζε:

—Μ' ἀγαπά... δὲν λι' ἀγαπά...

Ο Φάουστ τὴν παρακολούθουσε καταγητευμένως, ώσπου, στὸ τέλος, ἀφοῦ ή ἀγαπημένη τὸν ξεφύλλισε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ λουλουδιοῦ, φώναξε γεμάτη χαρά:

—Μ' ἀγαπά! Μ' ἀγαπά!...

Τότε πειά, ὁ Φάουστ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Τῆς πῆρε και τὸ δύο χείρια στὰ δίκα του.

—Ναι, γλυκεία μου, τῆς εἰπε. Σ' ἀγαπά! Τὸ νοιάθεις τί οπιμάνει αὐτό; Σ' ἀγαπά!...

Μιὰ γλυκεία ἀνατριχίλη διέτρεψε τὸ παρθενικό σῶμα τῆς ἀθώας κόρης.

Μᾶς ἀμέσως, ἐφέγυε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φάουστ και τὸ ἔθαλε στὰ πόδια, πρῶτας σανν ἐλαφάρι.

Ο Φάουστ τὸν ἀκολούθησε. Στὸ θάδας τοῦ κήπου ὑπῆρχε ἔνα παλλή κοινό. Ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε ἔκει, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ, μὲν μιὰ χαρωπένυη κίνησι, κρατῶντας τὴν ἔκρη τῶν δακτύλων ἐμπρὸς στὰ ρόδινα χεῖλά της, κόπτας πίσω ἐλαφάρι. "Η νέα ἔγγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή.

Ωραία, παιδιάτικα παιχνίδια, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν, ὅποιοιδήποτε κι' ἐνεὶ οἱ ἐρωτευμένοι. 'Ο Φάουστ ἔφτασε στὸ κιόσκι καὶ μπήκε μέσω, σπρώχνοντας τὴν πόρτα ἐλαφάρι. "Η νέα ἔγγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή.

—Α! πονηρή, τῆς εἰπε. Παιζεῖς λοιπὸν μαζύ μου;

Τῆς ἔπιασε τὸ χείρι, τὴν τράχηλη κοντά του καὶ κόλησε τὰ χεῖλον του στὰ δίκα της. Ἡ Μαργαρίτα ἔγειρε ἐπάνω του καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φίλημα...

—Ἀκριβὲ μου! ψιθύρισε. Σ' ἀγαπά μ' δλή μου τὴν ψυχή!

Τὴν πρώτη αὐτή συνάντησε ἀκολούθως εἷς ἀλλεξ. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀφήσει τὸν καρβιά της νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα, μ' ὅλο τὸ σκηνήτρια τῶν εἴκοσι χρόνων της, μ' δλη τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ της εἰχε ἐπιτυνέσει τὸ Φάουστ.

Ἄντος πάλι ἔπιεσε σὲ πελάγη ευδαιμονίας. "Η ἀγάπη του γιὰ τὴν Μαργαρίτα στάθηκε γι' αὐτὸν μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψη, που τὸν ὀληγύσθε σὲ κόσμους δύνειμενος..

"Ήταν τώρα τριευτικόμενος.

Μά, πόσο δραματικὴ ἀλήθεια ήταν αὐτή ή ἀγάπη τοῦ Φάουστ! Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἐπινήσει τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα στὴν

ρητα!... Κύττα προσεκτικά τὴν γκιλοτίνα. Τὸ λεπίδι δὲν εἶνε στὴ θέσι της... Θὰ μὲν θασανίστης πολύ, ώσπου νά, μ' ἀποτελείωσης... Θέλεις νὰ βάλης τὸ κεφάλι σου νά σου δέξεις ἔγων πῆνας κόβουν;

Μά οι θοηθοὶ τοῦ κανιούργου θημίου, κατάδικοι καὶ τούτοι, δὲν τὸν δροφανάν νὰ συνεχίσουν.

Τὸν ἄρρεναν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίστη, τοῦ τράβηξαν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά καὶ τοῦ τὸ πέρασαν μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα... "Ολα ἡσαν ἔτοιμα.. "Ενας ἔρδος κρότος ἀκούστηκε... Τὸ λεπίδι ἔπεσε... Κι' ἔνα κύμα αἴματος ἀνεπήδησε, ἀπὸ τὸν κομμένο λαιμὸ τοῦ 'Εσπελ...

—Η ἐκτέλεσι τοῦ δημιου ἔλχε τελείωσε.

—Ἀπὸ τέτοιο θάνατο ἔπειτε νά πάη αὐτὸ τὸ τέρας! ψιθύρισε ἔνας γέρος κατάδικος.

Καὶ αὐτὸς ήταν δύνασις ἐπικήδειος τοῦ 'Ισιδώρου 'Εσπελ!...

ψυχή του. Μά, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Μεφιστοφέλης φρόντιζε καθε τόσο νά ξυπνᾷ μέσα του τό την. "Η πάλη ήταν ἀνάσταση, στὸ τέλος θά νικοῦσε ὁ Σατανᾶς. "Ετοι ήταν μοιραστα...

Νά τὰ εἶχε προσισθανθῆ, μέσα στὴν ἀθώα ψυχή της, δῆλα αὐτά ἡ Μαργαρίτα; "Οπας κι' ἐν εἰναι, αὐτός ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν ὄποιο ἔβλεπε πάπτωσε μαζύ του, δὲν τῆς εἶχε κάνει διόλου καλὴ ἐπέπωσι.

Τὸν ἀπεχθανόταν καὶ τὸν φορόταν.

—Καλέ μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόταν στὸν κήπο τῆς Μάρθας. Θλιβούμενος πάλι μαζύ στὸν κήπο τῆς Μάρθας, ποὺ σὲ θλέπω νά ἔχης τέτοια συντροφιά...

—Ποια συντροφιά;

—Νά, αὐτὸν ποὺ ἔχεις μαζύ σου. Τίποτε στὴ ζωὴ μου δὲν μου ταράξει τόσο τὴν καρδιά, όσσο αὐτός ὁ παράξενος ανθρώπος.

—Μή του φοβάσσαι, ἀγάπη μου!

—Πίστεψέ με, ἐπέμειν ἡ ἀθώα κόρη. Κάθε φορά ποὺ τὸν ἀπικρύζω, ἡ ματιά του εἶνε τόσο εἰρωνική καὶ μισθωμένη! Βλέπει κανεὶς πώς τίποτε δὲν τὸν ἔνδιασφέρει... Μοῦ φάνεται πώς είμαι τόσο καλά, ὅταν εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου, τόσο ἐλεύθερη καὶ ἔχω τὸ σύντομό χαρά! Λοιπόν, αὐτός μου σφίγγει τὴν καρδιά, μόλις παρουσιάσεται!...

Ο Φάουστ καταλάβαινε πόση τραγικὴ ἀλήθεια ἔκρυθαν αὐτά τὰ λόγια τῆς νέας.

—Ακουσε, Ἐροίκε, πρόσθεσε ἐκείνη. "Οταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μαζί πλησάζει, μοῦ φάνεται πώς δὲν σ' ἀγαπᾷ πειά. Ούτε καὶ νά προσευχθῇ μοιρῶ, όστιαν εἶνε αὐτός κοιτά μου. Τὸ ίδιο δὲν σου συμβάνει καὶ σένα;

—Η ἀντιπάθεια που μονάχα τὴν κάνει νά μιλᾶς ἔτσι, τῆς απάτησε τὸ Φάουστ.

—Η Μαργαρίτα δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Δὲν ἤθελε νά πικράντι τὸν ἀγαπημένο της. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο, δὲν θὰ μποροῦσε πειά να τοῦ ἀριθητή καὶ τὸ παραμικρό. Στὸν ἔρωτα αὐτόν, ποὺ είμαι δὲν πρόπτος στὴ ζωὴ της, είχε δοθῆ μ' δλη τὴ θέρμη, μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς παρθενικῆς της ψυχῆς.

Η ἐμπιστοσύνη ποὺ αἰσθανόταν στὸν Ἐροίκο της—ἔτσι ἐλεγε τὸν Φάουστ—ήταν ἀπεριόριστη. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη της αὐτή μεγάλωνε τόσο, δύσ περινόσαν ἡ μέρες, ώστε δὲν βρήκε τὴν δύναμι νά τοῦ ἀριθητή τίποτε, εὔτε ὅταν μιὰ μέρα ὁ Φάουστ ὑπέκυψε πειά στὴν ἐπιτακτική φωνή, μὲν τὴν ὄποια μίλησε μέσα του τὸ κτήνος, τὸ κτήνος ποὺ είχε διαστήσει μὲν τέχνη του δ Σατανᾶς.

—Έχω τὸσα δύο τώρα κάνει γιὰ σένα, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, ποὺ δὲν μοῦ μένει πειά, τί δλη νά κάμω!

Μ' αὐτά τὰ λόγια, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ φιαλίδιο ποὺ τῆς έδινε ἐκείνος. "Ενα φιαλίδιο μὲν ναρκωτικό, ποὺ τοῦ είχε τολμάσει διαφορετής.

—Δυσ διαγόνως μονάχα δτ' αὐτό μέσα στὸ νερό ποὺ θά πηπή μη μέτρα σους, σχύτη μου, καὶ θὰ τὴν ρίξουν σ' ἔναν εύχρηστο, μά ωραν υπότιμο!

Κρυμμένος ἐκεί κάποιο, δ Σατανᾶς παρακολούθησε τη οκηνή, τὰ δικούς δηλαδί, καὶ ἔκανε στὸν κόρη νά σκουσε τὴν κόρη νά δαπανᾶ:

—Καὶ τι δὲν κάνω πειά γιὰ χάρι σου, ἀγαπημένε μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

